

Poesía

Xosé Luís MÉNDEZ FERRÍN

Rubimos aos esgrevios cumes do rudo inverno.
Era todo de lazo nos abismos do soño.
Aló abriuse a montaña en bocexo de pedra.

Pasamos para Alén: as neves avesías
foron neves de antano. Cantou a paxarada
no latín dos arghinas con peteiro dourado.
Lambeunos unha vaca torta e o seu calor
encheu de vidros rotos a fondura dos ventres.
Naquel verxeu as mans foron máis ben recíprocas.
Detivéronse os astros, o Universo pairou.

Todo isto é mentira. As portas xiratorias
volvéronse ao vale no que o corvo arrevoa.
Segue o frío na alma *unde lüge ich iu daz*.
Na miña lingua sinto que se enrosca unha serpe.

Lucía ALDAO

Aquí me tes.
Chégoche en taxi (iso é amor)
a plantar a miña tenda de campaña no teu pazo,
a roubarche corazón e cama
na túa casa de múltiples amantes y fráxiles cerraduras.
Veño con caixas cheas de paciencia
e con camiós cheos de caricias
e buques a rebentar de medo...
e coa seguridade de non ser un máis
porque son unha (uf...)
o cal resulta moi simpático se non temos en conta
que temos tantos problemas coma "tequeros",
pero eu ámote (iso é amor) a pesares do teu gen rabudo,
porque xa me gustaches sempre
e agora non ía ser menos,
porque aplaudes a miña estrutura ósea
e o ángulo que se me forma co nariz e a boca.
Fasme guapísima.
Quérote polo teu corpo e porque atada a ti
aprendo cousas boas de xente libre.
Que contradición.
—Que facemos, king-kogciña...
non se erguen rañaceos a base de bicos.

Francesc COIMBRA

A Faísca

No océano infindo
brillou unha faísca,
un lume no abismo;
talvez produto
da visión dun náufrago,
do luar enriba da vaga,
da prata dun peixe erradío.
Brillou un intre...
...pero mudou todo.

Montserrat DOUCET

O mar do soño

Sei que nas noites que ti me envías
altos, durmidos barcos en pixama,
para que eu soñe ao rapaz
sen beiras que fuches.

Porque segues calando
ante todo o ceo sen ás
e sen escumas e case sen mar.
Porque o único peirao
é a noite da auga.
E só eu canto, aí!,
espida de azul e espida de ondas.

E tropezo cos teus grandes barcos -case brisa-
nas angostas praias da noite.
Ti aquí: horizontal e case amado.
Aquí, na beira das pálidas buguinas
segues enviando os teus nocturnos barcos...

E... Por que se estás aquí, sempre, sempre,
seguen vindo
desde o outro silencio do mar?

(De Culpable de milagres.
Tradución de Pura Salceda)

Ti

Alguén apértame dende o outro lado,
beira clausurada da noite,
e non es ti.
Pero ten o aroma
sen tregua da túa orixe,
coa súa boca de céspede sobre min.

Bosques de só néboa
precédenlle entre a miña noite,
e as súas mans non son só as súas mans,
e non es -e si es- ti.

(De Culpable de milagres.
Tradución de Pura Salceda)

Acertando nas cereixas

O país da chuvia
aínda me segue a chamar
en cada día que se precipita
sobre a sombra permanente dos soños,
-horizontal espera da miña alma-.

E lanza a súa paragóxica luz
desde as néboas que se apartan
inventando de súpeto un escenario novo.

Quixera volver pero aínda non é o tempo
máis propicio e azul
para acertar nas cereixas,
instantáneas ofrendas case que de amor
na verticalidade dos teus montes.

(De Culpable de milagres.
Tradución de Pura Salceda)

Xurxo F. Martins

Masan*, meu amor mariñeiro

En Masan hai cadeiras mortas,
e o vento é unha leoa silandeira.
Na noite constelada de crustáceos,
latexan os néons) de luces)) mestas)))
embebédanse e choran as sereas
en luxuriosas danzas de Monzón.

En Masan o tempo é un caranguexo;
os caranguexos, reloxios de humidade
e os poros súan sal na carne núa.
Bebo un café de instantáneas saudades,
ollando fotos, boias do esquecemento
a flotar como mágoas en flor.

Masan, cos seus ollos de alecrín,
chama por min entre loxas e táxis,
no mercado ateigado de voces,
de peixes como serpes, de raíces,
de luras secas e un luar que molla.

Ventre de arroz cocido! Eu adormezo
entre as algas de seda do silencio
tras as máscaras do lusco-fusco,
na praia picante que o mar agarima.

* Masan: cidade portuária da Coreia do Sul.

Begoña REGUEIRO

Vas enchendo de buracos negros
o espazo das estrelas,
tapando con nubes preñadas
os recunchos furtivos que filtraban
as raiolas tamizadas
para enganar a realidade da tormenta.

Vas deixando o cadro sen focos de luz,
os ollos pechos
para apagar o brillo das pupilas.

Sopraches xa cada unha das velas.

Por que me levas tamén a memoria?

Deserto

E que máis dá. A vida é así; e basta.
Ceo negro e chan imantado en dunas de asfalto.
E que máis dá se o vento proe nos pulmóns; se é demasiado denso.
Que máis dá se doe nos ollos ou proe nas meixelas a rabexa contida dos séculos.
Que máis dá que todo quede lonxe e fóra ao outro lado do mundo e dos meus dedos.
Que máis dá que o berro se me instale na gorxa e a anguria faga o seu reino nas miñas costelas.
Que importa que as túas costas queden lonxe...
Se eu xa non teño voz para chamarte; nin alento que me lembre que estou viva.

Marzo

É imposible crear un mundo novo mentres todo teña o nome que ti e mais eu lle puxemos.
É a forma de ver as cousas, o xeito de nomealas.
É a creación do mundo a que cae agora que non estás.